

Никой не се съмняваше отъ насъ, че тая нощъ избухна възстание въ Пловдивъ . . .

Ние чакахме съ покорностъ. Г-нъ С. ни снабди съ по единъ револверъ. Можехме да умремъ поне като се бранимъ, не мърцина.

Смутена бѣше нощта.

На заранята рано още, голѣмата външна порта бѣше отворена. Пожарътъ бѣше угасналъ, градътъ бѣше се поуспокоилъ, Тукъ-тамъ се отваряха лениво нѣкои дюкенчета.

Научихме се всичко. Избухването, наистина, било изпитано. Съзаклятниците въ града били решили да се запали града презъ нощта на Гергьовденъ, на нѣколко мѣста. Планътъ отчасти се турилъ въ действие. Едно свѣщарче запалва свѣщарницата си, пълна съ свѣщи, лой и сапунъ, като прибавило при тѣхъ десетъ гребачки съ гасъ. На две други мѣста се намѣриха други два гребачки съ гасъ. Съзаклятниците, не се знае какъ, не успѣли да ги подпалятъ. Говорѣха дори, че се опитали да запалятъ съ динамитъ хранилището на барута на Сахатъ-тепе. Посегателитъ били хванати.

Следъ тая несполука, за възстание въ Пловдивъ и дума не можеше вече да става. Тукъ не бѣше както въ чистобългарскитъ градове въ политъ на Стара-планина: Панагюрище, Копривщица, Клисура, Сопотъ, Карлово, Калоферъ и пр. Тамъ всички бѣха сдушени и готови за борба и за жертви. Всички бѣха като челедь на едно и сжщо семейство. Когато баща ми първи пжтъ чу, че кроимъ нѣщо тайно, той се намръщи и ми изложи грубо, разбира се, всичкото безумие на такова невъзможно предприятие. И за да ми покаже нагледно това,